

1r, 2n i 3r Concurs de Contes Eròtics Carnaval de Vilanova i la Geltrú (2003-2005)

La màscara nua

Col·lecció Narrativa - 50

LA MÀSCARA NUA

1r, 2n i 3r Concurs de Contes Eròtics
Carnaval de Vilanova i la Geltrú (2003-2005)

Cossetània
EDICIONS

Editat amb la col·laboració de:

Primera edició: febrer del 2006

Edita: Cossetània Edicions
C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel.: 977 60 25 91
Fax: 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 84-9791-192-X

Dipòsit legal: B-4.523-2006

1r CONCURS DE CONTES ERÒTICS
CARNAVAL DE VILANOVA I LA GELTRÚ
2003

1r premi: Remei Romanos

Accèsit: Joan Peix

Finalista: Alfred Sala

Jurat del concurs: Madga Badera, Bienve Moya, Trini Gilbert, Xavier Varnetta i Joan Torrens (en representació de la Revista *La Porra*).

LES MERENGUES

Remei Romanos

Guanyadora del Concurs de Contes Eròtics
Carnaval de Vilanova i la Geltrú 2003

Desganadament, s'anà traient la roba fins a deixar al descobert la seva pell color canyella. De reüll, va mirar l'home que, assegut en el sofà, se la menjava amb els ulls... "Fill de puta, amb els teus dòlars, la teva prepotència i tan gras, semples una foca vella!" Se li va enganxar la cremallera dels pantalons..., no se'ls podia treure. La "concha tu madre"!, només li faltava perdre temps amb la roba... Al moment, les mans d'ell, suades i humides, la van grapejar per ajudar-la. Ja del tot nua, va anar al bany, amb aquell caminar felí que li era propi, un moviment de malucs que només sabien fer amb naturalitat les dones de l'illa i que escalfava els homes més que el foc de la llar. "Fas olor de diners, de menjar de qualitat, de digestions pesades", es digué en apropar-se al *gringo*, era experta en detectar això, sobretot l'excés de menjar, ella que dejunava cada fi de mes quan la *plata* començava a fer notar la seva absència i la prioritat es deia Toni. El seu alè de

whisky li va fer venir basques, tan diferent al de José, amb aquell gust de rom antillà que ella adorava. José, que ara devia estar parlant amb els amics, tan tranquil, sense saber que ella..., bah!, valia més no pensar-hi.

* * *

Amagant el fàstic va recordar el Toni, el seu petit Toni, que volia uns patins per Nadal. Amb un somriure fingit, però que tenia color de sinceritat, ajudà el ianqui a despullar-se, amb una sensualitat no apresada. Merenga?, ok, *mister*, ok, com podia a oblidar-ho? “Quan quedo amb tu sempre en porto, de les dues classes, com a tu t’agrada”. Ara comencem pel musical, cada cosa al seu moment, que tot necessita un temps, un ritme..., i parlant de ritme, vinga, què li sembla aquest?, és d’un noi nou que acaba de sortir al mercat. Li agrada? No sé mai si dir-te de vostè o tutejar-te, ja saps amb aquest condemnat *you* vostre em foto un embolic. D’acord, si vols ballem, així, en pilotes. Si et veiessis amb els meus ulls! Quedes tan ridícul que em fas petar de riure!... T’agrada com ballo?, sí, home, sí, nosaltres naixem ballant, sempre estem contents, els negres, només faltaria! Després, aprenem a putejar per a vosaltres, els *misters* del nord, plens de diners, amb dones que no els comprenen, amb fills desagraïts i mal educats que només demanen diners..., la teva és una història força repetida. Discurs revolucionari? Però, què diu, home de Déu! Per a vosaltres qual-sevol cosa és política... Jo, d’això, res de res, a casa dels pobres la política és un luxe que no ens podem permetre.

La culpa és de Fidel?, oh, *yes, yes*, la culpa sempre és dels altres!, vostès, pobrets, són un sants, sempre disposats a ajudar els “indígenes”! Apa, *mister*, deixem el tema que no estic per arengues socials... Serà millor que balli jo sola, ja no pot amb el ritme, no veu com esbufega? Asseguí's, asseguí's, amor, i descansi, que no està per grans alegries, vostè, amb aquest cos deformat pels anys i pels whiskies. I, quan vulgui, comencem d'una vegada, que no tinc tot el dia. Cuba és el seu *relax*, oi?, quan ve aquí no té pressa, però per a mi això és feina, i la feina té uns horaris... Sóc com la seva festa mensual, acumula dòlars per donar-se un gust..., li surto prou barata, no creu? Pensi que veure'l despullat fent el titella i no morir-se de fàstic no es paga amb diners, encara que siguin dòlars. Un altre ball? Un més i prou, no sóc una go-go, jo, aquí estem per altres coses, oi que m'entén? Ja hi som, les píndoles!, però no exageri que un dia tindrem un ensurt! Clar, ja sé, ja sé que és molt home i que complirà com el què més, però llavors per què porta sempre el flascó a punt? La farmàcia fa miracles, aquestes píndoles ho aixequen tot, qualsevol dia fins una mòmia egípcia tindrà una erecció, mare meva...

* * *

Abans que res, recordi el ritual, fem les coses amb ordre..., comenci a ensenyar-me la seva cartera de pell, el darrer regal de la seva dona abans de fotre el camp amb un altre, plena de bitllets del Banc Mundial, del seu Banc, per dir-ho amb propietat, i deixi anar alguna cosa, ja sap el preu convingut, i una mica més, que als nostres

països, tan endarrerits i mal governats, la inflació puja com l'escuma, i de mes en mes tot es posa pels núvols. S'acosta la Pasqua, *Christmas, do you know?*, i el petit Toni vol uns patins i una *chupa* per lluir per l'*alameda*, i deixar bocabadades les *guayabitas*, que aquí els joves creixen en un no res. És el sol, el clima i la nostra sang calenta; passem dels bolquers al preservatiu. No em faci cas, de vegades exagero... Al Toni, també li agrada *fardar* una mica amb els amics, ha sortit al pare... I si sobra alguna cosa em demana que el porti al McDonald's, que l'entusiasma. Collons, *mister*, després d'embargar-nos-ho tot, de deixar-nos sense res, encara munteu els vostres negocis de merda i enverineu els nostres joves, que corren a menjar l'hamburguesa escombraria amb què heu envaït el món i a beure una Coca-cola, només faltaria! El Toni és una criatura, encara, i no se n'adona de res, ja tindrà de temps d'entendre..., si mai arriba a entendre...

* * *

Ah, sí, les merengues van a part, mira si sóc poc interessada que me n'havia oblidat, només em faltava això, regalar-te les merengues!, les compro a la millor pastisseria de l'illa, t'ho pots creure, a cal Sagundo i s'ho fa pagar el *compadre*! És un artista dins l'obrador, saps?, clara d'ou, sucre, aigua..., tot molt senzill, però cal saber les quantitats exactes i fer la barreja al punt, tenir el forn als graus adequats, tota una ciència, *mister*.

Bé, què t'importen a tu aquestes coses, tu, a guanyar dòlars que és la teva feina! Un moment, un moment, no

t'atabalis, no t'entraran les presses de cop, penco vell? La que té el temps just sóc jo, que avui sopem *guacamoles* amb *tortas* i això necessita bona mà i paciència. Ja estan desembolicades, aquí les té, les merengues. Magnífiques, oi? Espera, que s'ha enganxat el paper i després no entra. Ja!... A poc a poc, que això és tou però no es pot fer de qualsevol manera, i vostè vol que penetrin... Si va tan ràpid se'm desfaran a sobre el ventre i a tu t'agrada introduir la teva llengua goluda ben endins..., ara, ara ho fas millor, vinga, porquet meu, vinga, comença a llepar... Com et poses, mare de Déu! Apa, que si tens diabetis, entre el sucre i l'excitació un dia la *palmas*. Les venes del coll les tens a rebentar. No fotis el cap a dins, que t'ofegaràs, cabró. Però, què vols, mirar-me les entranyes? Mentre et vas atipant faig la llista de tot el que podré comprar amb aquest "servei", els patins, la *chupa*, unes mitges, una colònia per al José, crec que m'arriba... Quin tràfec et portes, *gringo*, és una neteja de baixos completa la que em dediques, amb crema hidratant i tot! T'estàs entrete-nint molt amb el banquet, després, no em demanis altres numerets que no tindrè temps, avui passem directament a "allò habitual" i deixem-nos de punyetes. Cony, no m'omplis de bava que em repugna! Em recorda els cargols, que és l'únic animal que no suportó, i pensar que hi ha gent que se'ls menja...

* * *

Mitja part?, però, tio, que et penses que és un teatre, això? Bé, una mica de comèdia sí que en faig, però... Es-

tàs cansat, ja ho entenc, no pots amb la teva ànima, eh? Ja t'ho dic, t'ho prens massa a la valenta i... Què vols, la recepta de les merengues? Home, això és nou, amb què em surts, ara? Qui te les cuinarà? No puc imaginar-me la teva doneta, entre l'aeròbic i el *brigde*, pujant les clares a punt de neu. Escolta, no seria millor que els compressin en les teves *stores* de la cinquena avinguda? Que no en trobes? No em facis riure, vosaltres que ho teniu tot, no podeu comprar-vos unes simples merengues? Bah, és igual, potser tens alguna *pabita* mexicana que us fa la neteja i un dia s'anima i us en prepara. No, deixa, que així com Déu et va posar al món és difícil que portis un bolígraf. Mira, jo en tinc un i t'ho escric:

6 clares d'ou a punt de neu
250 g de sucre
un polsim de canyella
15 minuts al forn a 200° C

En total, mitja hora, si la criada *charra* està d'humor i te les vol fer. Vols que apaguem la música? Amb tanta bilirubina que puja i baixa estic agafant mal de cap. No sé què és la bilirubina però diuen que puja, animat, home, que encara hi ha alguna cosa que puja! I ara, a acabar la feina, que per això em pagues. Vine, amor, vine, al costat meu, deixa'm fer que jo enganyo el fàstic pensant que només és una feina, encara que ni amb tota l'aigua beneïda de la meva església em trec aquesta sensació de brutícia, però... A poc a poc, amor, no t'em posis tremolós, una mica de paciència. Ja pujo jo, que tu no estàs per aquestes acrobàcies, penco vell... Em costa trobar el ritme, tanco els ulls i el veig a ell, vull creure que sota meu hi ha el José, el seu cos de bronze fosc, el seu alè tan dolç, les seves

mans, els braços inacabables que m'enllacen, els seus ulls negres i brillants. Em produeix ressaca, estimar-lo! No et moguis, *mister*, no em trenquis la fantasia...

* * *

Són les sis i aquest no s'escorre, tot es queda en un trist intent seguit d'una caiguda en picat. I no és que no m'esforci, però ell esbufega com un bou malalt, em vénen ganes d'enviar-lo a casa! Ja ho sé, ja ho sé, m'ho has explicat moltes vegades, que la dona et va deixar i que ara vius amb una altra que tampoc et comprèn, i encara menys t'estima. Potser la primera dona, de la que parles sempre, també va sentir fàstic i va marxar..., amb això del fàstic, *gringas* o no, coincidim, saps? Mira, si procures aprimarte una mica, busques la *gringuita* que enyores, afluixes la cartera i ets amable, que amb tantes merengues t'has d'haver endolcit una mica, li fas l'amor amb tendresa, potser ella accepta i torna. Però hauràs de millorar una mica aquest aspecte, el consell és gratuït, de propina.

El temps s'està acabant, culmines o surto corrents, que en una hora el José serà a casa amb el Toni i tinc el sopar mig fet. No vull problemes ni gelosies, que és molt mascle, el meu home, saps? Ell ni sospita que jo..., vaig amb molt de compte, no se m'escapa paraula amb les veïnes, ni amb l'Adriana, la meva millor amiga, i al barri tampoc ningú en pot dir res. Ho tinc tot controlat, agafó dos autobusos per despistar, només m'acosto a l'hotel els dies convinguts i entro per la porta de servei, tothom pensa que sóc de la neteja. Però, què fas, home, una altra

píndola, que et vols matar? És millor que ens dediquem al sexe oral, que això al teu país està de moda, fins el president... Eh?, què tens, estàs molt blanc, blanc o groc, no ho sé. Estàs suat de mala manera... Gris, ara estàs gris... No, no m'ho facis això a mi, mare de Déu, mare de Déu, m'havia de passar algun dia, i encara sort que no el tinc empalmat a dins! La teva cara està roig llagosta, escolta, escolta, digue's alguna cosa!

Calma, calma, mulata, no tremolis més, és mort. No s'hi pot fer res, ha petat. Era un còctel explosiu: alcohol, greix, excitació, merengues i aquesta merda de píndoles, Siagra o com es diguin, pensava que es podia posar dret un arbre caigut des de feia anys... Anem per ordre: primer, vestir-me, després, esborrar totes les empremtes; he anat al bany, al moble de la música, al llit, la cadira. Netejar-ho tot, que no es noti la meva presència, i ara, a tocar el pirandó..., ep! Els diners, només faltava això, me'ls he ben guanyat. Porc del dimoni, encara estàs calent i ja fas pudor..., al final t'has escorregut, però de pura merda. Bo deus haver deixat el llit, pobres *mucamas*, que per quatre duros hauran de treure tota la porqueria...

* * *

Agafaré el paper de les merengues i el llençaré quan baixi, que qui sap què es pot deduir a partir del nom d'una pastisseria. La cartera, te la posaré a l'americana, sembla el més normal. No m'agrada tocar un mort..., cony, portaves molta pela, mare meva, més de cinc mil dòlars! Podria..., i per què no?, si n'agafo mil ni es notarà

i ara estaré un temps sense guanyar diners, que tu eres l'únic client que tenia. Amb mil dòlars, ben administrats, no em caldrà treballar en una temporada, potser un o dos anys, després, ja veurem. El Toni, qualsevol dia començarà a treballar... És molt tard, una repassada general i me'n vaig corrents, he de procurar que no em vegi el conserge, que després les coses s'emboliquen soles i...

* * *

Van deixar el Toni dormint i es van acostar a la platja on l'Horaci tocava aquella nit amb uns amics al costat de la rotonda. La música els va rebre amb l'alegria sensual de la terra i es van posar a ballar. Perduda en els braços del José, va tancar els ulls, encara no li havia passat la por i sentia com una angoixa fosca allà dins, però, relaxada pel ritme, es va deixar anar i va moure el seu cos esvelt, fet per a l'amor i les carícies. Els llavis de José se la menjaven i l'Horaci, des del bar, els mirava rient.

—Deixa alguna cosa per a casa, José... Sabeu que a l'hotel dels ianquis han trobat un *gringo* mort? Un crim?, no, i ara!, un atac de cor, es va quedar fregit. Ningú va veure res, potser esperava una dona, però no va arribar. Sabeu el més còmic? Li van fer l'autòpsia i tenia l'estómac ple de merengues!!! Abans venien a l'illa per anar de putes, ara vénen a menjar merengues!!!

Es va abraçar fort al José. Se sentia alliberada, el cas estava tancat. Va riure.

Merengues? A ella li feien fàstic, les merengues!!!

TANTRA

Joan Peix

Accèssit del Concurs de Contes Eròtics
Carnaval de Vilanova i la Geltrú 2003

El dia que vaig acabar *Periodisme* em sentia eufòrica. Davant meu creia que s'obrien un munt d'oportunitats, de somnis que s'acomplirien gràcies al meu esforç. Havia oblidat ja les paraules del professor de redacció: “Veig que teniu moltes il·lusions, és natural, sou joves. Però sapigheu que el món no és com l'imagineu: quan sortiu d'aquí, tindreu sort si us deixen redactar el full parroquial.”

Després de gastar-me els estalvis enviant el meu pobre currículum a totes les televisions, emissores i diaris, vaig haver de donar la raó al professor. Sis mesos després no havia obtingut més que silenci.

—Troba un xicot i casa-t'hi. Això del periodisme no està fet per a tu —va animar-me el meu pare.

Amb una depressió de cavall, vaig pensar a acceptar una feina al supermercat del barri. Ja era a punt d'enterrar els meus somnis sota una pila de patates, quan el telèfon va sonar.

—La senyoreta Blanca Rebull? —va preguntar una veu femenina.

—Jo mateixa, qui em demana?

—Truco de la revista *Urbana*. Hem rebut el seu currículum. Podria passar per la redacció demà a la tarda? L'editora en cap la vol conèixer.

—Ah... a quina hora he de passar? —vaig contestar a punt de xisclar d'emoció.

No em podia creure el que m'estava passant. Em trobava davant l'editora de la revista més important de la ciutat, que m'oferia el meu primer encàrrec.

—Aquest reportatge ens servirà per veure com treballen —va dir—. Aquí estem acostumats a pensar fort. Si fas una bona feina et farem un contracte de sis mesos. Et sembla bé?

—Em sembla fantàstic, senyora...

—Carla. Pots dir-me pel nom. Aquí tots anem al mateix vaixell.

—Gràcies, Carla —vaig contestar sense creure'm encara la meva sort.

—Una cosa: espero que no tinguis inconvenient en treballar el cap de setmana.

—En absolut, poso la feina per davant de tot.

—De tot?

—Això he dit. No saps com valoro aquesta oportunitat.

—Bé, anem al gra: al número de febrer volem publicar un ampli reportatge sobre el tantra.

—Què és el tantra?

—Una disciplina relacionada amb el ioga. És una tendència emergent, per això volem avançar-nos abans que la competència ens trepitgi el tema.

—On em puc documentar? —vaig preguntar disposada a assumir el rept.

—No t'has de documentar. Aquest cap de setmana hi ha un curs de tantra a Vilanova i la Geltrú. Volem que hi vagis com a infiltrada i que després ens escriguis el reportatge. Les fotos seran d'arxiu. Grava't això: no poden saber de cap manera que ets periodista. Hem de plasmar el veritable rostre del tantra. Nosaltres fem *journalisme-verité*, no propaganda gratuïta.

—Em queda clar. Faré com si fos una participant més.

—Això mateix. Digues-li a la secretària que truqui per inscriure't. Per descomptat que la revista paga l'import del curs.

—Moltes gràcies, Carla, no saps com...

—El dimarts vull el reportatge a la meua taula —em va tallar.

I va acompanyar-me fins a la porta amb pas enèrgic.

Em sentia la noia més afortunada del món. Com pot canviar la vida una simple trucada! De caixera de supermercat havia passat a ser una autèntica periodista amb una primícia a les mans.

Vaig passar el divendres a la tarda en uns grans magatzems, on vaig comprar un xandall nou i unes sabatilles elàstiques per fer ioga.

Un cop a casa, vaig posar la roba i la tovallola en una bossa. Els pares havien marxat el cap de setmana, així que vaig haver d'empassar-me els nervis sola, excitada i feliç davant el televisor.

L'endemà agafaria el tren cap a Vilanova i la Geltrú, el primer pas d'una carrera que jo preveia imparable.

Vaig trobar de seguida la casa on tenia lloc el seminari. Tot i que havia arribat amb temps, la noia que em va obrir deia que el curs feia més de mitja hora que anava.

—No era a les deu trenta? —vaig preguntar sufocada.

—Al fulletó ho posa ben clar: nou trenta. T'han esperat mitja hora.

—Em sap molt de greu.

—No t'amoïnis, Blanca. Perquè ets la Blanca, oi?

—Sí.

—Doncs ja pots pujar. Jo vindré d'aquí una estona.

—Tu també hi participes?

—Ajudo el professor. És el meu company. Però, afortunat, ja arribes prou tard...

El curs es feia a la primera planta de la casa, un ampli espai precedit d'un petit rebedor amb una porta de vidre semitransparent. Des d'allà podia distingir unes quantes siluetes assegudes a terra.

M'havia de canviar ràpidament. Un cop amb xandall i sabatilles, vaig deixar la bossa en un racó i vaig obrir la porta suaument.

El que vaig veure em va deixar esglaiada. Hi havia sis persones a la sala totalment nues: el mestre, un matrimoni de mitjana edat, un home d'uns seixanta-cinc, un jove amb cara de depravat i una dona grassa d'uns quaranta.

El meu primer impuls va ser girar cua i sortir d'allà cames ajudeu-me. Però estava en joc la meva carrera de periodista.

—Passa, t'estàvem esperant —va dir amb veu suau el mestre, que semblava un Jesucrist.

Vaig quedar-me allà al mig com un estaquirot, mentre notava les mirades curioses, fins i tot burletes, dels participants.

—Suposo que m'he de despullar —vaig dir, insegura.

—Suposes bé, el tantra és una celebració del cos en estat natural.

Vaig pensar que l'editora hauria d'haver-me explicat millor on em ficava. D'haver-ho sabut, m'ho hagués rumiat dues vegades, i tres. Però m'havia de sacrificar. Per primera vegada, mostraria el meu cos a estranys, i ho faria pel meu futur professional.

—Encara no —va aturar-me el mestre en veure que em treia les sabatilles—, el cos és sagrat i cal honorar-lo. El tractarem com una divinitat a la que nosaltres, devots, ens dirigim per ser iniciats. Abans de veure'l, l'hem d'imaginar. Llorenç —va demanar a l'home gran—, com a veterà et pertoca fer la primera pregunta.

—Shakti, vull que ens diguis com són les teves cames.

—La Shakti encarna l'energia femenina —va aclarir el mestre—, i en Shiva és el principi d'energia masculina. Aquí tots som Shaktis i Shivas.

—Que com són les meves cames? —vaig preguntar sorpresa.

—Són llargues o curtes —va recitar monòtonament el mestre—, fortes o primes, amb genolls marcats o enfonsats...

—Són llargues. I més aviat primes. Què més puc dir?

—Els genolls, com són els genolls —va demanar en Llorenç.

—A un hi tenia una cicatriu, però gairebé ja no es nota.

—Molt bé, Shakti —va dir el mestre—. Ara és moment de donar veu al teu cos. Ensenya'ns les cames perquè parlin per si soles.

Morta de vergonya, vaig abaixar-me el pantaló del xandall, mentre els presents cantaven una espècie de mantra amb les mans juntes. Llavors, el mestre va dir:

—Treu-te també la jaqueta. No tenim tot el dia.

Vaig fer el que em deia, i vaig quedar exposada en roba interior davant de tothom. Ara venia el pitjor, perquè tot i que aquells sonats no duïen roba, jo em resistia a mostrar-me nua als seus ulls.

—Vull saber com són els teus pits —va dir el jove mirant-me com un endimoniat.

“Espera que em despulli, torracollons”, li hagués volgut dir. Però havia de seguir les regles del joc, per estúpides que semblessin.

—Vaig en sostenidors, tan difícil és d'imaginar? No són molt grans, però tampoc són petits. L'esquerre està lleugerament més caigut que el dret.

—Forma, color de la pell... —va recitar el mestre.

—Rodons i fermes —vaig dir irritada—. La pell, molt blanca. No tinc costum de fer *top-less*.

Aquí els assistents van esclatar a riure i a mi em van pujar els colors a la cara. Però el mestre va seguir preguntant amb la mateixa parsimònia:

—Els teus mugrons, explica'ns com són.

—Més aviat grans... , vull dir en relació als pits. Pronunciats, amb una ample cercle rosat al voltant.

—Segur que són preciosos —va apuntar el mestre—. Li demanem a la Shakti que ens els ensenyi?

—Sí! —van cridar tots a l'uníson.

Mortificada, vaig descordar-me els sostenidors i els meus pits van saltar a fora davant l'aplaudiment general.

—Ara ens queda la joia —va dir el mestre—, una noia amb uns pits tan magnífics ha de posseir també una selva admirable. Qui pregunta?

En aquell moment va entrar la noia que m'havia obert la porta, també despullada. Mentre seia entre els altres, va dir:

—Jo mateixa. Digue's, Blanca...

—Shakti —va corregir el mestre.

—Això, fes-nos cinc cèntims de com és el teu cony.

Els assistents van aplaudir l'expressió, contents que el curs s'escorés cap al llenguatge de carrer. Jo sentia que les galtes em cremaven de vergonya. Però no era moment de fer-se enrere. Mirant de fer el cor fort, vaig dir:

—És molt negre, més que el meu cabell. Negre i poblat. Sovint m'he de depilar abans d'anar a la platja. Més que arrissat és llis, amb un remolí a la part superior.

—Aspre o fi? —va intervenir el vell.

—No n'he tocat mai d'altre..., però a mi em sembla que és suau.

—Te'l magreges gaire? —va saltar el jove depravat.

—Aquesta pregunta està fora de lloc —va amonestar-lo el mestre—. Estem explorant el cos, no és moment d'interactuar-hi.

Vaig sentir que les cames em feien figa, perquè sabia el que tocava a continuació... I no havia dit cap mentida: només havia fet *top-less* dues vegades a Eivissa. Per mi ja era molt deixar els pits a l'aire a la vista de aquells viciosos. Ara hauria de cedir i mostrar-los el més íntim del meu cos.

—Ensenya'ls el cony —va dir la noia—. No veus que estan bojós per veure'l?

Llavors vaig adonar-me que, tret del monitor, els tres homes tenien una erecció descomunal. Els seus membres apuntaven al cel, com canons que haguessin de disparar el seu fastigós contingut sobre mi. Espantada, hauria fugit d'allà immediatament, si no hagués intervingut el mestre:

—Nois, reserveu l'energia sexual per quan l'hagueu de menester. Si us plau, Shakti, no els jutgis malament. Només desitgen veure la teva joia. Què et costa fer-los feliços?

Gairebé plorant de ràbia, vaig arrencar-me les calces, acció que va ser celebrada amb un nou aplaudiment.

—Ara, Shakti —va dir el mestre—, gira tres vegades el teu cos diví i no tinguis pressa.

Vaig donar tres voltes perquè em poguessin veure el cul, que era el que volien. Podia sentir els seus ulls clavats a les meves natges prominents, esperant llençar-se a sobre meu com feres. Humiliada, vaig dir-me: “Ara que han vist el que volien, els engego i no torno més”.

Però, com si l'oscè monitor hagués advertit el meu estat, va declarar:

—El ritual d'iniciació ha acabat. Pots seure entre nosaltres.

Després de suportar aquell escarni, van venir els exercicis de respiració. Estirats a terra, havíem d'inspirar primer amb el ventre, després amb els pulmons i finalment amb les clavícules. El mestre es passejava per la sala, cigala a l'aire, comprovant —un per un— que l'aire passés per totes tres etapes.

—Agafa aire —va dir-me mentre em palpava el ventre amb la mà.

El seu dit petit va avançar discretament fins fregar-me el pubis. Sense poder-ho evitar em vaig sentir humida.

—Això mateix, el ventre baixa i el pit s'eixampla.

La seva mà descansava ara sobre el meu pit dret, que es va posar sobtadament dur. Llavors vaig saber que —de manera inconscient, gairebé animal— em sentia atreta cap al mestre. Per un moment, vaig abandonar-me a aquella mà ferma i decidida. L'únic xicot amb qui havia sortit era força maldestre, al llit i fora del llit. L'excitació que ara sentia era completament nova.

Ell devia notar que jo havia abaixat les resistències, ja que va fer-me un suau massatge al pit estirant-me el mugró amb força.

—He muntat aquest número —va dir-me— perquè he notat que tens vergonya del teu cos.

Mentre parlava, els seus dits llargs i experts van abandonar els pits i van baixar pel mig del tors fins al ventre. Jo tancava els ulls a punt de cridar d'excitació.

—Volia demostrar-te que tens un cos bonic. En lloc de vergonya, ha de ser motiu d'orgull.

Dit això, dos dels seus dits van lliscar pel meu pubis fins penetrar a l'entrecreix. Llavors no vaig poder aguantar més i em vaig deixar anar.

La tercera part del curs va ser, en contrast, altament desagradable. Per practicar el massatge tantra, calia fer parelles. Una era el mestre i la seva acompanyant, que mostrarien els moviments als altres. Exclòs el matrimoni, en quedàvem quatre. Vaig advertir la mirada incisiva del jove depravat, delerós de posar les mans sobre el meu cos nu.

—Òscar, tu aniràs amb la Roser.